

Bozla

Maribor, 6. oktobra 1933

Leto I.

Posamezna številka Din 1.50 // Velja na mesec po pošti dostavljen Din 6.—
za inozemstvo Din 10.— // Uredništvo in uprava: Gregorčičeva ul. 26
Telefon 29-70 // Poštni čekovni račun 15.546 // Izhaja vsak petek // Oglasi po tarifi

Štev. 19

Ogoljufani

10. oktobra 1920. smo z glasovanjem izgubili biser slovenske zemlje, ki je bil že v rokah, se umaknili za Karavanke ter prepustili koroške Slovence negotovi, temni bodočnosti.

Tega je že 13 let. Obudimo si spomine na ta najžalostnejši dogodek v naši narodni zgodovini, ne zato, da postanemo malodušni, marveč da s čim jasnejšim gledanjem krivice postanemo tem večji ljubitelji koroške slovenske zemlje, ki nam je bila ugrabljena.

S tem, da so bili koroški Slovenci kot avtohtono prebivalstvo, ki so se davno pred Nemci naselili v Karantaniji ter se po trdin bojih proti germanizaciji obdržali na lastnih tleh, pognani v plebiscit, je antanta pač na nedvoumen način pokazala, da upravlja in respektira veliki »kulturni« nemški narod, docela pozablja joč na ne baš kulturne metode, ki se jih je ta narod posluževal ves čas svetovne vojne.

Dosledno tem načelom je postopala tudi medzavezniška blebiscitna komisija, ki si je izbrala za svoj sedež leglo nemškega šovinizma Celovec, neoziraje se na to, da je bil ta izven glasovalnega ozemlja.

Če je potem sledila nepristranost nepristranosti, krivica krivici, ki je vedla od kršitve mirovne pogodbe do potvorb pred, med in po glasovanju — kdo, ki pozna koroške Nemce, naj se čudi temu? Dejstvo je, da so Nemci s svojimi vplivom in spretnostjo znali pridobiti člane plebiscitne komisije zase in to z najrazličnejšimi sredstvi in na najrazličnejše načine.

Kako naj si sicer razlagamo prvi in po našem mnenju odločilni njihov uspeh, da je bila jugoslovanskemu delegatu proti določbam mirovne pogodbe odvzeta glasovalna pravica in da je obratno bil pripuščen k sejam plebiscitne komisije avstrijski delegat? Tej kršitvi mirovne pogodbe so na prizadevanje avstrijskega delegata sledile nadaljne. Glasovalni pas je moralo zapustiti ne samo vojaštvo, ampak tudi orožništvo, kolikor se ni rekrutiralo iz domačinov. Dovoljen je bil neomejen osebni in blagovni promet med prvo in drugo cono, s čemer so se odprla vrata siloviti nemški propagandi iz Avstrije in Nemčije. Radi napačne interpretacije mirovne pogodbe po nemškem namesto po originalnem francoskem besedilu je bilo vpisanih v glasovalne imenike na tisoče neupravičenec, občutno pa nam je škodovalo tudi površno reklamacijsko postopanje od strani članov plebiscitne komisije in distriktnih svetov, ki niso bili večji slovenskega jezika.

Višek pripravnosti pa je zagrešila pleb. komisija s tem, da je glasovalne žare in žige dala izgotoviti pri nemških obrtnikih v Celovcu. Na ta način naši nasprotniki pač niso imeli težkega posla pri potvorb volilnega rezultata.

Vzročna zveza med tem in naslednjim dejanjem je tem očitnejša, če pomislimo, da so izdali Nemci tajno parolo, da gre do njihovi pristaši kot zadnji na volišče, dočim smo bili Slovenci prvi. Tako so prav lahko docela neopaženo zamenjali s svojimi naše kuverte (glasovalo se je z zaprtimi kuvertami), ki so kot prve oddane ležale v žarah spoda; tem lažje, ker so bile žare povsem primitivno izdelane in zapečatene tako, da jih ni bilo

težko odpreti in po zamenjavi vsebine zopet zapreti. Razen tega so bili Nemci o načinu glasovanja povsem točno poučeni, ker niso bili le v posesti žar in žigov, marveč tudi kuvert in glasovnic, ki pa nam do glasovanja niso bile znane, razen, da bodo naše bele z napisom »Jugoslavija«, nemške pa zelene z napisom »Oesterreich«.

Upravičen pa je sum, da so se vršile manipulacije, tudi radi tega, ker se skrutinij ni izvršil takoj po končanem glasovanju — kakor je to običaj celo pri navadnih volitvah, četudi se njihova važnost ne dá primerjati s plebiscitom — marveč šele tri dni po glasovanju. Žare pa so bile v tem času prepučane skrbnemu nadzorstvu Italijanov.

Kar smo navedli, niso prazne domneve, marveč dejstva, ugotovljena na podlagi proti nam, marveč nam je bila le na pretkan način ugrabljena.

Pisec tega članka je bil zaupnik Narodnega sveta za občino Logaves, ki leži tik ob Vrbi, torej na skrajni severni točki pive cone. Hodil je z drugimi agitatorji od vasi do vasi, od hiše do hiše in

agitiral za Jugoslavijo. V tej občini smo poskusno našli za Jugoslavijo 347 glasov, za Avstrijo pa 205 glasov in povrh 66 omahljivcev. Narodni svet v Borovljah, poznavajoč težke narodnostne razmere ob meji, je izjavil, da bo zadovoljen z uspehom, če dosežemo polovico. Dejansko pa smo dosegli za Jugoslavijo 344 glasov proti 262 glasovom, ki so bili oddani za Avstrijo. Iz tega vidimo, da se je naša ocena giede Slovencev povsem ujemala, da so omahljivci volili Nemce in da jih je 12 izostalo od glasovanja.

Ta primer, ki velja več ali manj tudi za ostale občine, je bilo treba navesti v dokaz, da so bili naši računi povsem pravilni. Če se je potem zgodilo, da so narodne zavedne občine, ki smo jim pripisovali 80 do 90%, dobile komaj 40% in manj, kaj drugega naj bi bilo vzrok temu, kakor potvorba izida glasovanja, ki spričo popisanih razmer pač ni mogla biti težka. Naši ljudje so jokali in bili docela obupani; tako jih je razočaral izid glasovanja. Beli znaki, ki so jih nosili ponekod vidno tudi še po izvršenem glasovanju, in običajni obrazi, ko se je izvedelo za nesrečo, so izkazovali ogromno

večino za Jugoslavijo. In ta slika je bila prava, kajti koroški Slovenci so čustveni in jim je hinavščina tuja.

Če upoštevamo, da se je kršila v več točkah mirovna pogodba, če upoštevamo, da so bili koroški Slovenci v vojni in po vojni — saj je izvila naši delegaciji in upravi postopoma vso moč iz rok in je naše ljudstvo videlo že v tej kapitulaciji poraz Jugoslavije. Če upoštevamo še neštete škodo Jugoslavije, se moramo pravzaprav čuditi, da je kljub vsemu bilo naštetih za Jugoslavijo 15.278 glasov napram 22.025 za Avstrijo.

Da ti glasovi niso bili brez vsebine, to nam potrjuje 12 let borbe koroških Slovencev, to nam potrjujejo njihove državno-deželnozborske in občinske volitve, to nam potrjuje njihovo društveno življenje. Ali nam niso že večkrat s svojimi poseti (pevskimi in dramatičnimi društvi) dokazali, da so tu kljub krivicam in zapostavljanjem? Pojdite na Koroško in prepričali se boste, da koroški Slovenci plamtijo ljubezni do svojega materinskega jezika in da jim nihče ne more izruvat čustev, ki jih vežejo z nami, ki pripadamo isti kulturni skupnosti. Da bi videli nedavno naše Rožanke in Ziljanke, ki so jo peš mahinile čez Karavanke, ko jim je bilo to onemogočeno po železnici, da se udeležijo slavja v Ljubljani!

Krivično pridobljena lastnina ni trajna.

Ali ne vidijo zavezniki iz najnovejših vojaških prizadevanj Nemčije (Avstrija se bo ob prvi priliki združila z njo), koga so podpirali pri plebiscitu na Koroški leta 1920? — In koga so podpirali posredno vsa nadaljna leta do danes, ker niso ničesar ukrenili proti kršiteljem pravice o zaščiti narodnih manjšin, marveč so prepustili koroške Slovence kljub svečanim zagotovilom njihovi lastni usodi. Mari je germanizacija Koroške v korist Franciji in ostalim zaveznikom.

Nesreča je hotela, da je neposredno po koroški tragediji bila podpisana rapalska pogodba, na kateri je bila interesirana Italija, ki je napela vse sile, da nas oslabi pri plebiscitu, in da so bile obenem razpisane volitve v konstituantno. Ti dogodki so odvrgli skoro vso pozornost od koroškega vprašanja tako, da ni bilo v jugoslovanski javnosti za protest zadostnega odziva. In vendar bi spričo dejstva, da plebiscitna komisija ni bila pravilno sestavljena (manjkal je tudi delegat Združenih držav), da je bila mirovna pogodba po plebiscitni komisiji očitno večkrat kršena in da so se vrhu tega vršile velike nekorektnosti pri glasovanju samem, naša država pač ne bi smela priznati izida plebiscita in če ga je že priznala, bi morala zahtevati zadostna jamstva glede varstva naše tamošnje narodne manjšine.

To bodi povedano ob 13. obletnici koroškega plebiscita. Naj se pobrigajo, da zadošte obljubi, ki jo je dal našim Korošcem zastopnik jugoslovanske vlade v plebiscitni komisiji, ko je izjavil, da Jugoslavija ne bo nikda pozabila onih Slovencev, ki so glasovali za njo.

Plebiscit je sicer končal za nas porazno, zapustil pa je za sabo plamen, ki tli in žari in nikoli ne ugasne v srcih koroških Slovencev.

Narodna strokovna zveza
podružnica v Mariboru

vabi

na veliki

javni manifestacijski

SHOD

**ki bo v nedeljo, 8. oktobra 1933
ob pol 10. uri na verandi re-
stavracije „UNION“**

Na shodu se bodo obravnavala vsa vprašanja, ki se tičejo težkega položaja delavcev in nameščencev, pomena volitev v Delavsko zbornico in pomena nacionalnega pokreta v državi.

Delavci, nameščenci, državni in privatni,

Vaša dolžnost je, da se shoda brezpogojno udeležite in pokažete, da se zavedate svojih pravic.

Proč z zatiranjem revnega delavnega ljudstva po sovražnih nam tujerodnih priseljencev! Proč s pretirano obzirnostjo napram nam sovražnim elementom!

Zahtevamo socialne in nacionalne pravice delavcev in nameščencev. — Paševanja marksističnih generalov v Delavski zbornici, v tem delavskem in nameščenskem parlamentu, mora biti konec!

**Združene nacionalne
strokovne organizacije v Mariboru.**

Jugoslavija in Hitlerizem

Pereče vprašanje, ki ga naši meščanski listi vseh raznih struj niso in ne znajo rešiti, je nedvomno vprašanje odnosa našega nacionalnega jugoslovanskega pokreta do hitlerizma. Stvar je silno delikatna in je ni mogoče rešiti z argumenti, kakršnih se običajno poslužujejo modri pri stalnem omizju. Ker naš mladi in žilavi narod, ki si je znal priboriti svojo svobodo, noče biti malenkosten v kritiki tujih pojavov, je potrebno razčistiti to vprašanje predvsem z dveh edinole mogočih vidikov: z notranjepolitičnega in z zunanjepolitičnega.

Nobenega dvoma ne more biti o tem, da je Adolf Hitler s krepko roko pohlin komunistično hidro, čeprav ji še zraste tu in tam kašna glavica. Nemčija je bila na pragu komunistične revolucije in šele zgodovinarji bodo mogli ugotoviti, v koliko je nemški narodni socializem, kot bistveno in duševno nemška zadeva, rešil eNemčijo pred valovi komunizma. Tudi Jugoslavija je bila takrat, ko je sedelo v beografski skupščini 52 komunističnih poslancev in ko je rdeča majlija izvršila atentat na našega kralja, pred notranjim razsulo. Umor narodnega poslanca Draškoviča je dal signal, narodna država se je zdrnila in zavedla svoje historične naloge: ohraniti jugoslovanskemu narodu njemu odgovarjajoči družabni in politični red ter enkrat za vselej udariti po gnezdiščih rdeče in anarhistične ideologije.

Tudi Nemčiji ni končno preostalo nič drugega kot režim, ki ga je Hitler zasidral z revolucionarnim sunkom. Hitlerizem je torej po svojem bistvu, nalogah in misli v nemškem narodu absolutno nemška zadeva. Sam namestnik Hitlerja, Rudolf Hass, je še nedavno izjavil, da Nemčija ne želi, da bi drugi narodi kopirali Hitlerjev pokret, ker jim ne bi koristilo. Kakor ne more čevljar izdelati enega para čevljev za več oseb, prav tako je z hitlerizmom. Naš narod, zlasti še delovni ima toliko svojih skrbi, mi imamo toliko domačih zadev, socialnih, nacionalnih in gospodarskih vprašanj, da je

lahkomiselno tratenje časa in energije, če se naš tisk prekomerno bavi z nemškimi zadevami, hoteč na ta način odvrniti narod od domačih zadev. Nemški narod naj si po lastnih receptih urejuje svojo državo kakor si jo hoče. Če bi bil v borbi med narodnim socializmom in komunizmom, odnosno marksizmom definitivno zmagal poslednji, bi se bil z vso občudovano natančnostjo izlil veletok komunistične propagande tudi po sosednjih državah in po vsej srednji Evropi.

Cesar Bela Kun iz majhne Madžarske ni mogel izsiliti: revolucije vse srednje Evrope, to bi se bilo komunistični Nemčiji kaj hitro posrečilo. Pick, Torgler in Neumann so v Berlinu že komaj čakali na razvitje rdečega prapora s srpom in kladivom. Učenci Karla Liebknechta so natančno vedeli, da svetovne komunistične revolucije ni mogoče inscenirati v Moskvi, marveč edinole v Berlinu. Rudolf Hass je imel prav, ko je dejal, da se komunizem v primeru zmage v Nemčiji ne bi bil ustavil pri Aachenju, požrl bi bil vso zapadno kulturo in civilizacijo.

Z notranje-političnega vidika je tedaj za našo državo prav vseeno, kaj se v Nemčiji dogaja, važno je le, da je hitlerizem pogoltnil komunizem in ne obratno. Ta konstatacija je tudi važna predvsem radi tega, ker jugoslovanska nacija po vsem, kar so izjavili do danes njeni predstavniki, zlasti njen kralj, hoče pred svetom veljati kot evropska država z jasno afirmacijo zapadne kulture.

Z zunanjepolitičnega vidika je zadeva prav tako enostavna. Narodno-socialistična Nemčija ima sicer svojo politično linijo revizije mirovnih pogodb, v kolikor je sama tangirana. Če imajo pravico pred našimi želje in pritožbe majhne države, kot je na pr. Estonska, tedaj nikdo ne more preprečiti in ugovarjati, da ne bi izražal svojih želja 65 milijonski nemški narod. Mi Jugoslovani nimamo nobenega razloga ustvarjati atmosfere latentnega sovraštva do nemškega naroda. Povdariti in dokazati pa bomo vedno znali, da so naše meje nedotakljive. Če

pa Nemci onstran Špilja hočejo svoje zedinjenje je to njihova narodna zadeva, kakor si tudi mi Slovenci, Srbi in Hrvati nismo pustili vzeti elementarne pravice zedinjenja. Če bo prišlo do zedinjenja nemških narodov, nam je dana možnost, da dobimo nazaj kraje, ki so po krvi in jeziku naši, če bo naša diplomacija izkoristila ugoden trenutek. Dve morali sta nemogoči. Rumuni iz Sedmograške so se tudi priključili svojim moldavskim bratom, isto velja za Poljake v Galiciji.

Papirnatke konstrukcije in pogodbe so eno, živi narodni pokreti pa so kakor razburkani valovi besnečega morja. Kar je elementarno ostane vekomaj elementarno. Poleg tega imajo narodi svojo usodo, kakor jo imajo posamezniki. Naš narod je po prelitu potokov krvi in po bridkih zadnjih decenijah dobil svoje zadoščenje, priboril si je svobodo, postal je državna in politična enota, čeprav so se proti tej združitvi protivile vse peklenške sile. Naš narod si iskreno želi mirnega razvoja v ozračju mednarodnega zupanja. Z državam in narodi, ki niso naši neposredni mejaši in torej ne more biti z njimi niti direktnih niti indirektnih sporov, hočemo živeti v dobrih odnosih. Ustvariti si hočemo svoje gibanje, svoj najintimnejši nacionalni čut, bistveno vezan na tradicije in kulturne posebnosti naše narodne duše.

Naša moč bo utemeljena v sreli zadovoljnega naroda. Naša država bo slonela na naših ramenih le tedaj prav trdno, če bomo prežeti z globoko vero, da bomo slejkoprej izvojevali zmago principov nacionalne in socialne vzgoje. Nezdravi kritikizem ne sme imeti prostora med nami. Zastrupljenecem študentev, nihilistom vseh struj, pa bodi jasno povedano: ne kalite odnošajev drugih narodov, da ne boste priklicali hudiča ob stene narodne bodočnosti! Zlasti velja to za tiste, ki se cede samih fraz, ki bi pa v primeru nevarnosti domovine prvi prihiteli k vojaškim komisijam, češ, da so »neobhodno potrebni« za čuvanje svojih domačih štedilnikov.

cijo slučajno odkril nek bančnik, ki ima oblastno dovoljenje za nakupavanje hranilnih knjižic. Ta bančnik je ponudil za hranilne knjižice 68 procentov. Pozneje pa je ugotovil, da so to stare vloge.

Nas zanima, ali ta gospod nakupuje hranilne knjižice iz usmiljenja do onih revežev, ki pridejo v zadrego in nujno rabijo denar ter v tej stiski pač prodajajo hranilne knjižice, da pridejo vsaj do delnega izplačila, ali pa jih kupuje zato, da pri tem ogromno zasluži. Zanima nas tudi vprašanje, kako pride ta bančnik do izplačila vlog, kar se navadnim zemljanom ne posreči.

V smislu kazenskega zakona sicer to niso goljufije, v očeh ljudstva pa je to še hujše ko goljufija. To je izkoriščanje ubogega ljudstva. Kako naj uživajo zaupanje denarni zavodi, ki imajo take »bančnike«, prepustimo naši javnosti.

Umetnost pri vsem pa je tudi, da so si gotovi gospodje mogli preskrbeti celo oblastno koncesijo za izkoriščanje ubogega naroda...

Brezposelni itelektualci

Osrednja Borza dela za inteligenčne poklice v Mariboru namerava izvesti točno statistiko vseh brezposelnih ter začasno in podcenno zaposlenih duševnih delavcev v dravski banovini. Omenjena statistika je nujno potrebna za kakršnokoli uspešno akcijo za zaščito brezposelnih in za dosego sigurne in eksistence možne zaposlitve.

Zato poziva Borza dela za inteligenčne poklice vse brezposelne in nestalno zaposlene intelektualce (tudi one, ki so se že kdaj javili) iz obeh mariborskih okrajev, da v lastnem interesu javijo pismeno sledeče podatke: 1. Ime in priimek, 2. kraj in dan rojstva, 3. izobrazba (šole, fakulteta), 4. kdaj je končal študij, 5. kje je dosedaj bil zaposlen, 6. odkdaj je že brezposeln, 7. domače razmere (za mlajše: kaj so starši, koliko ima še nepreskrbljenih bratcev in sester, za starejše: so-li poročeni, imajo nepreskrbljene otroke itd.), 8. kam so pristojni, 9. ali so odslužili vojaški rok, 10. točen naslov.

Borza dela jamči za strogo diskrecijo. Prosi pa vse, da v lastnem interesu in radi skupnosti navedejo samo resnična dejstva, ki jih naj s primerno opombo potrdijo z lastnoročnim podpisom.

Takoj po izvedenem popisu v obeh mariborskih okrajih pridejo na vrsto ostali okraji. Šele takrat, ko bo imela Borza dela sestavljeno točno statistiko vseh brezposelnih, bo lahko začela uspešno posredovati in intervenirati direktno pri državnih, banovinskih in občinskih kot tudi pri privatnih ustanovah ter pri delodajalcih. Zato prosimo vse, da opozorite tudi svoje ostale sotrpine, ki bi slučajno tega poziva ne čitali, da se tudi oni prijavijo.

Na koncu opozarjamo vse brezposelne in tudi one začasno ter pod ceno zaposlene intelektualce, da uvidijo nesmisel apatičnega in pesimističnega stanja ob strani. V tem ni rešitev našega težkega stanja! Samoobramba in samopomoč je možna samo v lastni sindikalni organizaciji. Zato apeliramo na vse duševne delavce, da vstopijo tudi v svojo sindikalno Zvezo mladih intelektualcev, se v njej organizirajo v svoj lastni strokovni krožek, da se tako vsi duševni delavci brez ozira na poklic, starost, spol, politično prepričanje in svetovno naziranje ramo ob ramo borimo za naše osnovne pravice do človeka vrednega življenja.

Vsi, ki iščejo

inštruktorje, vzgojitelice, domače učitelje, mlade inženirske, zobozdravniške, pisarniške in slične moči, ter sploh kakršnokoli osebo za katerekoli vrste duševnega dela, naj se vedno obračajo na naslov: Borza dela za inteligenčne poklice, Maribor, Sodna ulica 9. Omenjena borza jim bo brezplačno preskrbelala zaželeno moč iz vrst kvalificiranih brezposelnih.

Širite „BORBO“!

Sedem nacionalnih „smrtnih“ grehov

V polnem prepričanju, da je čisti nacionalni socializem politična religija, je prijatelj našega lista, po strogih opazovanjih Mariborčanov, naznačil nekaj bistvenih »smrtnih« grehov, ki se jih naj vsak pošten nacionalist varuje!

Prvi poglavitni greh je nedemokratičen napuh. Izskustva govore, da so razne politične stranke in stranci potrebovale delavca in nameščence samo ob času volitev. Ko pa so delavci in nameščenci »izvoljenim« predložili svoje skromne zahteve, so jih ti tolažili s krilaticami kakor: »Čez noč se ne da nič napraviti,« nadalje »Stiska v vsej državi; potrpljenja je treba,« potem »Bomo že napravili...« itd. Napuh pa je brat sebičnosti. Krvoskrusko sta se združila brat in sestra ter rodila deklico, ki so ji dali pri krstu ime »Križa«. Križa je postala že stara šr-basta in nas »gnjavi« s svojimi intrigami, podobni zločesti tašči ali mačehi.

Drugi poglavitni greh je narodna mlačnost, ki že presega vse meje. Medtem ko tujec, lačen naše zemlje po tujih plačancih in domačih janičarjih seje med nami razdor, držimo mi roke križem... Ne samo to! V svoji suženjski miselnosti, ki nam jo je vtepel valpetov bič v stoletjih suženjstva, se spozabi danes omizje 20 »naobrazenih« Slovencev, da se na ljubo tujca, ki bi nam moral biti le gost in ne gospodar, spakuje z germansko govorico, o kateri je tak »slavljenec« prav zaslužno zapisal v zaslični slovenščini: »da se Bogu smili in hudiču »grau-ža«. In tako je še danes v 15. letu našega narodnega zveličanja!

Tretji smrtni greh je suženjska miselnost, ki se zrcali zlasti v neverjetnem pojavu, da gredo pri nas še vedno v denar gramofonske plošče z avstrijsko cesarsko himno, ki jo često slišimo v večernih urah

v očitnem ponavljanju. »Konzervativci«, ki ta zločin opravljajo, pravijo v svoje opravičilo: »Ko je še Franci živel, je koštala zemlja dva krajcarja...« Spričo takih »argumentov« ni pričakovati zboljšanja miselnosti, niti od nove generacije, ki je izročena narodno zavédnemu učitelstvu, katerega delo pa je silno otežkočeno zaradi — smotrene in premišljene nemčurske propagande, ki korenini v družinah marksistično usmerjenega proletariata.

Četrty naš nacionalni greh je prizanesljivost. V osvobojenem Mariboru imamo po lastni krivdi in pregrešni prizanesljivosti celo vrsto raznih obrtnikov, ki občujejo s svojimi vajenci v podravskem nemškem žargonu, takozvanem »kauder-welš, kuhltajč, drauvinertajč«, že 15 let! V tej dobi so bile zgrajene skoro že štiri generacije obrtniškega naraščaja. In vsépovsod, kamorkoli prideš in če odpreš vrata te ali one trgovine, gostilne ali delavnice, ti vsiljujejo tujo govorico.

Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti, pravi svarilo iz davnih dni. To svarilo pa nam ne sega do srca in ne pride do naših možgan. »Borba« je že spregovorila o kinogledališčih, ki nas krmito s tujo kulturo, ki celo nesramno smeši slovanske narode in žali naš narodni čut. Dolžnost vsakega nacionalista je, da osvoji to naše stališče in prisili naše kinopodjetnike, da se preskrbijo s slovanskimi filmi. Tuji »kič« dosledno zavračajmo ter podpirajmo svoje narodno gledališče, ki naj bo v resnici narodno in naj da v svoj bodoči igralni načrt izključno samo slovanska oderska dela.

Ob dogodkih v Nemčiji in Italiji pokazimo odločno vrata vsakemu tujerodnemu, to je neslovanskemu »specialistu«. Dolžnost slovanskih staršev pa je, da sedaj v krizi inteligenčnega proletariata navajamo svoje otroke v praktične po-

klice, ki jamčijo prirojeni in legendarni slovenski pridnosti in nadarjenosti poplavo zmago nad širokoustn. in puhoglavimi Prusi. Temu našemu šestemu smrtnemu grehu se pravi: narodna slepota.

Dajmo mladini namesto sodobnih kulturnih fraz sočne misli naših slavnih mož in drugih velebož iz Panteona majke Slave! Proč s tujimi navlakami in tujo literaturo in kulturo. Če bomo tako še nadalje grešili, bo posledica naših smrtnih grehov — naša smrt...

Zlato naše hrane
Fajnine
Makaroni, špageti in jušine zakuhe

Kaznovana in ne-kaznovana goljufija

»Jutro« od 5. okt. 1933 prinaša pod naslovom »Nova manipulacija z vložnimi knjižicami« poročilo, v katerem omenja, da je neki mešetar s hranilnimi vlogami pri starih vlogah, ki so prenešene na nove hranilne knjižice, izbrisal tozadevni zaznamek in je na ta način dvigal iz teh hranilnih knjižic večje vsote, ker je denarni zavod te vloge upošteval kot nove vloge. Mešetar in njegova žena sta bila aretirana, pomočnica tega mešetarja, neka privatna nastavljenka, najbrže kaka bančna uradnica, kakor je iz poročila razbrati, pa je bila takoj odpuščena.

Bolj zanimiv pa je konec tega poročila, kjer se omenja, da je manipula-

Sužnji strojev

Če govorimo o sužnjih strojev, ni to radi tega, ker se morejo ljudje posluževati strojev, marveč zato, ker delavec, ki opravlja delo pri strojih ni za to dovoli plačan. Človek ni suženj zato, če dela, marveč radi tega, ker pri tem ne živi tako udobno in zadovoljno, kot mu to kot človeku pripada. Slabo plačani uradnik je suženj pisarne, slabo plačani delavec je suženj tovarne. Pot, kako naj premagamo obče suženjstvo je jasna.

Prva naša skrb mora biti, da se doseže eksistenčni minimum za vse, ki so danes slabo plačani. Ostanjejo pa še vedno pereče potrebe narodnih in političnih svobod, ki bi povzdignile zadovoljstvo delovnega ljudstva. S tem bi tudi povečali ceno človeškega življenja ter se otrsli godrnjavega in boleznega suženjstva. Človek v mnogih stvareh ni gospodar svoje usode, vendar pa ni tako slab, da bi se moral brez odpora in onemoglo izročati bedi in trpljenju. Ni res, da se problem suženjstva ne da rešiti. Nekaj je vendar vsak dolžan storiti in žrtvovati. Če bo človek le hotel, bo lahko obvladal stroj. Seveda posameznik ne bo storil nič, le skupnost velja. Potrebna je močna organizacija, ki bo nadzorovala gigantski boj med strojem in človekom in ki bo spravljala v red posledice prenapetosti, sunkov. Dobra organizacija je zadosten porok, da se bo človek v veliki meri osvobodil suženjstva ter tudi suženjske odvisnosti svojih delodajalcev.

Vse pesimistične ocene, s katerimi obtožujemo sodobno suženjstvo, vse ostre kritike ter moralne krilatice, ki jih tako radi uporabljamo pri bičanju raznih krivičnih sistemov, nam že davno dajo ču-

titi, da še zahtevam naših ročnih in duševnih delavcev nismo dorasli, znak, da smo sužnji svoje pasivnosti in nesposobnosti. Že preje smo rekli, da posameznik ne bo storil nič, le skupnost velja. Ime dobre organizacije ima primeroma bolj važno vsebino, kot vse druge oguljene fraze. Vprašanje skupnosti in solidarnosti nas poveže k novemu izhodišču ter nas uči, da na vse, kar nas teži, gledamo realno. Obsodbe vredno je dejstvo, da se gotovi del ročnega in duševnega delavstva veša po plótovih, češ, bodo že drugi za nas naredili. Ni treba posebej povdarjati, da so taki ljudje sovražniki samega sebe, svojega bližnjega, a še bolj lastne družine. Taki, ki stoje izven organizacije in so zanj brežčutni, mogoče tudi sovražni, niso človeški družbi nujno potrebni ali pa so tako zabiti, da bi sploh kaj razumeli.

Uvodoma smo rekli, da je človek suženj stroja zato, ker za svoje delo ne dobi poštenega plačila. S tem pa ni rečeno, da moramo biti tudi sužnji tiste miselnosti, ki pravi, da tako mora biti in da bo vse skupaj vrag vzel. Takih sužnjevi in črnogledov ne potrebujemo. Potrebujemo ljudi, ki so prepojeni z življenjskim optimizmom in katerih je prva naloga, da si osvoje določeno mesto v naših organizacijah. Če pravimo o organizaciji, mislimo pri tem na naše organizacije, zrastle na naših domačih tleh, ne pa na organizacije, ki so kopija tujine in bogate na marksističnih dogmah. Napolnimo naše strokovne jugoslovansko-orientirane organizacije, vsak po svoji stroki. Pokažimo, da ne moremo ostati večni sužnji strojev in sužnji bede in trpljenja, da hočemo živeti človeku dostojno življenje.

NAŠ POKRET

Maribor

Marksistična ogabnost. V volilnem boju za Delavske zbornice se poslužujejo marksisti posebno v Mariboru raznih »trikov«, da bi delavstvo pridobili na svojo stran. Ker vedo, da je delavstvo sito njihovega paševanja v tem delavskem parlamentu in da jim zlepa noče nihče več nasesti, se poslužujejo groženj. Tako grozijo njihovi trabanti pri »Kovini« nacionalno zavednemu delavstvu in vsakemu, ki je organiziran v Narodno-strokovni organizaciji, da bo ob službo, češ, da jim je tako obljubil ravnatelj. Istih metod se poslužujejo tudi v tovarni Hutter. Po hišah hodijo neki zaslepljeni brezposelni priganjači marksistov ter pripovedujejo delavstvu, da bo vsak, ki ne pripada marksistom in ne bo pri volitvah za nje glasoval, izgubil službo. Opozarjamo delavstvo, naj ne naseda takim brezmiselnim govoricam in naj požene vsakogar, ki raznaša take vesti. Obenem pa naj poizve za imena teh priganjačev in nam jih naj javi.

Za marksiste pa je zelo značilno, kako vplijejo na eni strani proti terorju, na drugi pa ga v svojih zadnjih vzdihljajih poskušajo sami izvajati na najnesramnejši način. Sami se pokažejo s tem v taki luči, kakor smo jih vedno slikali. Njih grožnje so naravnost smešne in jih noben delavec, ki se zaveda svojih pravic, ne smatra resno.

Marksisti bi storili dobro delo, če bi delavstvu raje pojasnili, kako so gospodarili v teh inštitucijah v preteklosti in kaj so za delavstvo dosegli. Toda o tem lepo molče. Delavstvo je itak dovolj čutilo njih delovanje v prid delavstvu, saj ni imelo pri Delavskih zbornicah nobenih pravic, ampak samo dolžnosti. Pravice pa so si pridržali samo marksistični generali. In ti generali morajo bitko 21. in 22. oktobra izgubiti! Porazile jih bodo plave glasovnice.

Delavci in nameščenci! Pri volitvah pretrgajte rdečo in belo glasovnico! Preteklost je bila marksistična, bodočnost mora biti nacionalistična, kakor se je to zgodilo že povsod drugod.

Guštani

Narodno delavsko gibanje je v porastu. Pri marksistih so se začeli majati že glavni stebri. Tudi Narodna odbrana, ki je pri nas po pretežni večini članov delavska, napreduje. Disciplina je vedno trdnjša. Vodje marksistov so zelo potrdili zaradi občinskih volitev. Ker lastne liste niso mogli sestaviti, so se zvezali s »črnimi«, kar pa tudi večini marksističnih delavcev ni prav. Zato ti ne bodo volili liste »črnih« marveč Mrkvovo, ali pa bodo ostali — doma. Začetno znagoslavlje črno-rdečih se je močno poglelo. Lista g. Mrkva, na kateri kandidirajo na zelo vidnih in častnih mestih tudi delavci, člani Narodne strokovne zveze in J. N. S., je že sestavljena. Po sestavi kan-

Slabe snubitve ob meji

Kakor hitro se v naši državi pripravljajo kake pomembnejše državno-politične ali tudi gospodarske akcije, se v nas poraja staroavstrijski duh klečeplaztva. Bilo je to ob državno-zborskih in je dozdevno še huje sedaj ob bližnjih občinskih volitvah. Imamo dvojne snubitve! Naši le na zunaj lojalni bivši nemčurji in naše državno in narodno edinstvo prikrito

Nameščenci, nameščenke! Delavci, delavke!

Volitve v Delavsko zbornico bodo v nedeljo 22. oktobra. Naša glasovnica je modra. Zapomnite si dobro: »Plava je prava!« Zato bomo raztrgali vsi bele in rdeče glasovnice!

didatov lahko vsak, tudi najhujši naš nasprotnik, lahko presodi, da je res socialna, gospodarska, delavska in kmetska. Očitajo nam, da je na naši listi tudi par bivših nemčurjev. Nas, narodnih delavcev, to ne moti, saj so postali zopet zvesti Jugoslovani, poleg tega so pa ugledni zastopniki tistih slojev ali stanov, ki jih na listi zastopajo. Prav nam je, če se kdo zopet vrne v jugoslovanske narodne vrste, ne vemo pa, kako bo s kandidati na nasprotni listi, ali se bodo namreč rdeči »počrnili« ali pa črni »pordečili«, ali bodo brezbožci pobožni postali, ali pa pobožni brezbožci. Ali pa bo mlačna in motra mešanica? Resni ljudje take kandidatne liste, kakor jo bodo vložili naši nasprotniki, ne bodo volili.

Lista Narodne strokovne zveze za Delavsko zbornico je bila zelo simpatično sprejeta. Kandidata iz Guštanja sta na tej listi na zelo častnem mestu in bo prvi gotovo izvoljen v Delavsko zbornico, kjer bo, kakor vedno in povsod, zastavil neustrašeno svojo besedo; ne bo pa izvoljen guštanski delavec na rdeči, marksistični listi. Preveč na — zadnje mesto so ga postavili...

O tretjih pa samo rečemo: Nikoli in nikjer še niso in tudi ne bodo kaj dosegli, ker morajo biti vse preveč pohlevni. Za boj iz oči v oči oni — niso sposobni! Preveč so tudi — osamljeni — in to jim še bolj jemlje tisto trohico poguma, ki ga še imajo... Plava je ta prava. Ona ostane cela! Pri občinskih volitvah pa gremo v boj vsi za Mrkva.

Sladki vrh

Odkar je oživela podružnica Narodne strokovne zveze na Sladkem vrhu, so marksisti in črni zgubili pamet. Preteklo nedeljo so imeli svoj shod v Šefovi gostilni na Sladkem vrhu, ki ima delavce posebno rada tisti dan, ko dobijo svojo plačo. Rdečkarjem se mora že slabo goditi, če so na svoj shod pripeljali celo g. dr. Reismanja, advokata iz Maribora. Drugače pravijo rdečkarji: z doktorji ne smemo nič imeti! Toda, tako samo govorijo, delajo pa drugače. Na shodu, ki so ga sklicali, in na katerem je govoril tudi advokat iz Maribora, je bilo 10 domačih delavcev in če ne bi imeli nekaj tujih s seboj, bi samemu sebi govorili. Naglašali so tudi, naj učitelj skrbi za šolo, duhovnik za cerkev, pozabili pa so povedati, za koga naj skrbi advokat — namreč za svoj žep. Učitelj je prav gotovo bližje delavcu, kakor pa kakšen advokat. Slikali so se tudi. Pred vsako sedmino je dobra slika za spomin. — Pri Mariji Snežni pa je bilo na shodu črnih, oziroma belih, tudi par delavcev, ki so se dali speljati na led. Bili so povečini takšni, ki menjaajo organizacijo, kakor umazano srajco.

Tovariši in tovarišice iz tovarne Sladki vrh, na našem shodu nas je bilo petkrat toliko! — Držite vkup! — Plavi listek je naš! — Ne bojte se rdečkarjev in črnih! Delavec, ki dela in voli za državo, ne more propasti!

muzeči »veleslovenci« se globoko klanjajo na višjih mestih, da pridejo spet do — veljave. Na drugi strani pa slabo informirani činitelji ali častihlepni »mandatorji« iščejo bližine s prejšnjimi, le na zunaj lojalnimi, često da nes na svoja »patrijotska« prsa se trkajočimi. Kam gazimo! Rajši železno roko, kot take nevarne eksperimente! Ali naj paradirajo oni, ki 8. novembra 1931 niso prišli blizu, ali le — iz taklike! Da, da, ideja naj zmaga, a za idejo je treba ljudi!

MLADI UTRIP

!!!

Zopet je počil strel. Iz vrst mladih se je poslovil fant, ki je bil in u. m. Spoznal je gnusobo življenje, zaželel si je novih spoznanj in odšel...

Kam? Tretji strel na enem zavodu, četrti v Mariboru. Mladi ljudje se poslavljajo. Beže iz življenja krepki in čvrsti fantje, polni najlepših upov in nad za bodočnost. Ubijajo se oni, o katerih se tolikokrat naglašajo njih važnost za bodočnost, oni, ki imajo samo to napako na svoji duši, da jih je bog postavil tako idealne in vzorne v — blato!

Blato je to in nič drugega. Če je mla denič, ki mu je okolica priredila pogreb, kakršnega še niso videli ljudje v Mežici, če je vse kar je stalo ob odprtem grobu tovariša srčno žalovalo za njim, če je tak fant zaslužil tak konec, je to vprašanje z drugega poglavja.

Naš pokojni Herman ni bil eden tistih, ki jih tako radi nazivajo sodobna mladina. Ne! Bil je tovariš, prijatelj kakršnega si težko zamislimo. To pričajo tovariši njegovi in vsi profesorji, ki so ga naravnost ljubili — izvzemši enega. To ve vsak dijak. Pokojni, ki se je v svojem pismu poslovil od prijatelja sam pravi: »Pozdravi vse profesorje — razen enega.« Vidi se v tem tudi njegova značajnost, da ni hotel imenovati onega, ki je kriv njegovega koraka. Vsa mladina pa to dobro ve in občuti.

Tretji strel... Če bo javnost šla zopet tebi nič meni nič mimo, je to jasen dokaz, da ji je mladina nekaj manj vrednega. Razmere se morajo razčistiti, ker strelav najbrže še ni konec...

Pravljica

Čudne povesti se slišijo včasih. Tudi pravljice pravijo tem slovstvenim oblikam; vendar se sliši, da se te vrste povesti ne obnesejo več. Pa naj bo! Pravljica pa ima le svojo vred-

nost. Napisal jo bom takšno, kakor mi jo je pred kratkim pripovedoval odkrit kolega, ki ga pa v šoli precej po strani gledajo, ker ima »drzen« nastop. Poslušajte! Eventuelne napake boste pa opravičili — prednašam namreč strogo njegove besede, izgovorjene pri pol litru »ljutomerčana« (joj, če bi g. profesor to vedel!?) ko se je mojemu tovarišu govorniška zmožnost znatno povečala.

Tako je govoril: ... Tam daleč — mislim, da že za deveto goro — so živeli v neki prijazni dolinci zelo složno. Starejši so nosili visoke klobuke; z srebrom okovanimi palicami so se sprehajali ti možiceljni. To je bilo lepo; pa se je zgodilo nekega dne; da si je majhen, debel gospod, pripel rumen znak — suh, mršavi gizdal in, pa zelenega. S tem dnem je složnost v tej dolinici na mah izginila. Pa, pustiva to — pravi moj tovariš — pustiva in pojdiva dalje.

Tudi pri mladini je to imelo silen odmev. Pri gospodu profesorju, pristašu rumenih znakov, so imeli skoraj vsi učenci rumene znake — a nasprotno je to bilo v neki drugi šoli, kjer so vsi dijaki nosili zelen znak. Nič hudega to, vendar najhuje še pride!

Nanesel je primer, da so profesorja z rumenim znakom predstavili na šolo, kjer so vsi dijaki nosili zelen znak.

Najhuje je to zadelo dijake. Kaj bo sedaj z njihovimi nazori? Sklicali so kongres (to je zelo moderno!) in razpravljali o tej zadevi. Razni predlogi so bili dani, a najboljši je bil brezdvomno tale: sklenili so, da bodo menjali znake! Kaj se hoče? Sijajen izhod. Učenci, ki so prej nosili zelene znake, so dobili profesorja z rumenim — no pa so svoje zamenjali z rumenimi! In dobro so se učili, priučili se novim ideologijam in srečno doživeli visoko starost. Tovariš je umolknil. Bolest je bila v njegovem obrazu, doživeta bolest sodobnih spominov! Spomnil sem se svojega položaja; tudi jaz bi si moral pripeti rumen znak. Pa — nisem imel zelenega, nočem tudi ne rumenega. In domislil sem se svojega razreda, kjer nas je preko trideset — a dijak res dijak z lastnimi nazori — najbrže en sam!

Marksistični voditelji in Delavska zbornica

»Privatni nameščenec« z dne 25. t. m. kot glasilo marksistične skupine »Privatnih nameščencev«, včlanjenih v Savezu privatnih nameščencev Jugoslavije, centrala Zagreb, je v svojem uvodnem proglasu zavzel stališče glede zaposlitve tujih nameščencev pri nas. Znano nam je, da so prav naši marksisti v precejšnji meri krivi tega, da je danes toliko »nemadomestljivih« tujcev v naši banovini, ki posebno proti našemu človeku ob vsaki priliki pokažejo svoje pravo lice. Gotovo ima pri zaposlitvi teh tujcev besedo tudi Delavska zbornica, ki daje vendar oblastem svoja mnenja o njih potrebi itd. Znano nam je tudi, da so marksistični voditelji stalno izjavljali, da se oni ne bore proti tu bivačim tujcem, ker so oni tudi »reveži« in so trpini, pač pa, da so proti novemu importu inozemcev. Nacionalni nameščenci se popolnoma dobro zavedajo, da pomeni Delavska zbornica v marksističnih rokah ponovni porast tujerodcev in zato bodo vsi kot en mož dne 21. in 22. oktobra volili edino borbena nameščensko-nacionalno listo Zveze društev privatnih nameščencev v Ljubljani s podzvezo bančnih uradnikov. Raztrgali bodo rdečo in belo glasovnico ter glasovali za nacionalno listo, ki gre v boj z modro glasovnico.

Naj se nameščenci dobro zavedajo, da so hoteli pred kratkim marksisti okrniti samostojnost pokojninskega zavarovanja sedanjih zavarovancev s tem, da so nameravali združiti v SUZORJU bolniško in pokojninsko zavarovanje. Na ta način bi romali težko prihranjeni milijoni našega denarja izven naše banovine in bi nameščenci zgubili sedanjo pravico soodločevanja pri upravi tega premoženja. Lahko si mislimo, zakaj so nekateri gospodje tega tabora bili zato, da se preko 200 milijonov Din centralizira v Zagrebu! Le takratnemu energičnemu nastopu Zveze društev privatnih nameščencev v Ljubljani gre zasluga, da je padel ta načrt markistov v vodo.

Znano nam je, da prihajajo iz vseh strani sirenski glasovi: Tovarišice in tovariši, ne pustite se zavesti in ne verujte onim, ki niso doslej še ničesar pozitivnega dosegli, na gospodarskem polju pa vidimo polomijo za polomijo. Kdor more verjeti, da je kriva pri tem samo splošna kriza?

Nameščenci! Kdor izmed Vas čuti nacionalno, ne bo volil liste, za katero gre do kompaktne vsi nemčurji. Socialna zaščita vseh je mogoča le v močni edinstveni nameščenski organizaciji. Zato vsi, ki stojite danes še ob strani nacionalnega strokovnega pokreta: V naše vr-

ste, da podkrepite pošteno delo idealnih borcev za pravico!

Naša dolžnost je, da z vsemi močmi podpremo nacionalne borce nameščence, da bo naša zmaga čim bolj častna in da bo končno imel svojo besedo v Delavski zbornici nacionalni delavec in nameščenec. Gotovo je, da bo tedaj sovražnim tujcem pri nas končno enkrat vendar odklenkalo.

Nameščenci, zavedajte se, da plačujete na leto iz bolniških prispevkov okoli Din 750.000 Delavski zbornici, t. j. eno tretino vseh prispevkov. In ali so bile naše nameščenske strokovne organizacije deležne istih podpor kot ostale? Vsi vemo, da ne.

Nacionalni trgovski in privatni nameščenci, pozivljamo vas, da pojdete vsi v borbo za naše skupne cilje. Naj ne bo v naših vrstah nameščence, ki bi se izognil volitev ter s tem podprl nasprotnike. Volitev v Delavsko zbornico je stanovska dolžnost za vsakogar.

Borba je započela na vsej črti. Zmagala bo pravica in poštenje! Naj živi močna in neokrnjena nacionalna nameščenska fronta!

Nemščina celo v Nabavljalni zadrugi drž. usl. v Mariboru

Kar v začetku pojasnimo, da se nemščine ne poslužujejo morda med seboj nameščenci imenovane zadruge, ampak na žalost nekateri njeni kupujoči člani. Dva primera iz zadrugne trgovine. K manufakturnemu oddelku pride elegantna gospa. Nameščenec jo pozdravi slovenski, ona pa na pozdrav sploh ne odzdravi in prične nemški in sicer celo prav glasno naročevati zaželjeno blago, brska od bale do bale, spremljajoč svoje dolgotrajno izbiranje z gostobesedno nemščino, v kateri jo podpirata tudi njuna šoloobvezna otroka. Ostali kupci se spogledavajo, čudno še, da mirno prenašajo. Drug primer: Služkinja pripelje s seboj fino oblečeno okrog 12 let staro deklico, da si po »svojem okusu« zbere roka-

vice itd. Deklica brbra s služkinjo nemški, služkinja pa govori z nameščencem slovenski. — Ljudje božji! Če bi to ugotavljali prva leta po preobratu, bi bilo še razumljivo! A danes po 15. letih se še naše »nemške milostljive« niso mogle in niso hotele priučiti našega jezika! Niti njihovi деца ne sme znati, ne sme javno govoriti, kaj šele doma? In njihovi soprogi in očetje, ali ste le koruzna strašila! O, to bi v taki zadrugi s takim tam preko drugače obračunali!

Naj živi naša narodna pesem! Slovenci smo premalo izbirični pri sprejemanju tujih vplivov. Tako se je na pr. del naše mladine oprijel »šlagerja«, ki ga čuješ na vseh plesih in sličnih prireditvah, pa tudi tam, kjer bi človek pričakoval resnejše glasbe in bolj zdravega okusa. In pri tem pozabljajo naši ljudje na oni naš najdragocenejši zaklad, na našo lepo narodno pesem, ki je vendar neprimerno plemenitejša od »šlagerja«, pa jo poj ali igraj. Slovenci! Oklenite se naše narodne pesmi, čuvajte in gojite jo. Dajte ji dostojno mesto na koncertnem odru in na drugih prireditvah, pojte jo v družbi pa tudi v družini. Narodna pesem ima veliko zaslugo, da smo Slovenci tudi ob času najhujšega nemškega navela vzdržali; ona, še zdaj drži slovenski živeli na Koroškem. Proč s tujo navlako, kakor je »šlager«, ki nam s svojo osladnostjo samo kviri in kuži naš zdrav pristni narodni duh. Za nas vse na velja geslo: Naj živi slovenska in slovanska glasba, posebno naša narodna pesem!

BRATJE! Ne pozabite, da kapitalist ne more biti nacionalist, ker mu je kapital več ko narod!

Zahtevajte „BORBO“ v vsakem javnem lokalu!

MESTNO NAČELSTVO MARIBORSKO.

Štev. 13.359/2399-1933
Zgradba delavskega azila in
Javne borze dela v Mariboru.

Maribor, dne 4. oktobra 1933.

Razglas!

Mestno načelstvo mariborsko razpisuje

TEŽAŠKA, ZIDARSKA, TESARSKA IN KROVSKA DELA

za zgradbo delavskega azila in Javne borze dela v Gregorčičevi ulici v Mariboru

I. JAVNO PISMENO PONUDBENO LICITACIJO

na dan 12. oktobra 1933 ob 11. uri dopoldne v sobi štev. 5 mestnega gradbenega urada v Mariboru. Pojasnila in ponudbeni pripomočki se dobivajo proti plačilu napravnih stroškov med uradnimi urami istotam v II. nadstropju soba štev. 2.

Ponudbe naj se glasijo v obliki popusta (tudi z besedami) na vsoto uradnega proračuna, ki znaša

Din 469.206.53.

Zapečatenе ponudbe je kolekovati po § 9 zakona o izpremembah in dopolnitvah zakona o taksah z dne 25. marca 1932, Službene Novine br. 70—XXIX z dne 26. marca 1932.

Kavcijo v iznosu 5% od razpisane vsote je vložiti pri mestni blagajni mariborski do 10. ure dopoldne dne 12. oktobra 1933 v vrednotah po zakonu o državnem računovodstvu.

MESTNO NAČELSTVO MARIBORSKO.

Vse šolske in pisarniške potrebščine

dobite najceneje

V PODRUŽNICI UČITELJSKE KNJIGARNE

Gospoška (Tyrševa) ulica 44

Popravila ur

in zlatnine, točno in hitro
z jamstvom

A. STOJEC, MARIBOR

Jurčičeva ulica št. 8

Po stenske ure pridem na dom!

Širite

„Borbo„

Točno,
solidno in poceni
izvršuje vsa kleparska dela

A. Romih

kleparski mojster

Maribor, Slovenska ul. 28

Zenski in moški
svet rad kupuje v

**TRPINOVEM
BAZARJU**

Maribor, Vetrinjska ul. 15

Gospoška ulica 13

Pohištvo, tapetništvo, posteljnina, dekoracije in strojna pletarna žičnih vložkov

Vetrinjska ulica 7

Telefon 27-75

F. Novak - Maribor

Koroška cesta 8

Telefon 29-25

Naročila izvršujem hitro, solidno in poceni.

Najcenejša trrdka v Mariboru

Kreditna zadruga uslužbencev drž. železnic v Mariboru

Frankopanova ulica 34

daje posojila po 8%

sprejema vloge in obrestuje nevezane po 4% vezane pa po 5 1/2%

Vse vloge izplačuje promptno

Železničarji, poslužite se samo Vaše Kreditne zadruge

Predstavnik in izdajatelj Tone Bajt, predsednik Narodno-strokovne zveze v Mariboru. Urejuje in odgovarja Rudolf Germ v Mariboru. Tiska Mariborska tiskarna d. d., predstavnik ravnatelj Stanko Detela v Mariboru.